

Arrest

nr. 87 047 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en eerste verzoeker en tweede verzoekster dienden op 12 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 maart 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van half Georgische-Ossetische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U werkte ongeveer een jaar als informant voor de Georgische staatsveiligheid. U diende informatie te verzamelen over drugsdealers. U had een oom die chef is van een militaire basis in Tshinvali, Zuid-Ossetië. De staatsveiligheid vroeg u om hem te gaan opzoeken en de plannen en documenten van zijn bureau mee te nemen. Toen u weigerde werd u bedreigd en geslagen. U kreeg wat bedenktijd. U bleef bij uw weigering en werd zo'n 2 maand later opnieuw mishandeld, deze keer met een knuppel. U kon hierna voor een maand uw werk als leverancier aan winkels niet uitvoeren. U trok met uw gezin in bij uw ouders. Na twee weken kreeg u een brief. Indien u zich niet aanbood bij de staatsveiligheid gingen ze uw broer aanpakken. U ging de volgende dag naar de staatsveiligheid. U zei dat u niet ging stelen van uw oom en de staatsveiligheid verklaarde zich hiermee akkoord. Ze boden u een ander voorstel aan. U diende te infiltreren in de bende van een maffiabaas, hetgeen u met plezier aanvaardde. U verzamelde bewijsmaterialen (o.a. foto's, gespreksopnames) op basis waarvan de maffiabaas kon worden aangehouden. De staatsveiligheid vroeg echter dat u ook zou getuigen in de rechtszaak tegen deze maffiabaas. U weigerde dit te doen uit schrik voor deze maffiabende. Hierop werd u door leden van de staatsveiligheid bedreigd en geslagen. U werd o.a. vastgebonden op een stoel en een half uur lang geslagen met een stuk parket tegen uw hielen. Bij uw vrijlating kreeg u enkele dagen bedenktijd. U vluchtte hierna met uw gezin in een bus naar Turkije. Vandaar reisden jullie per boot naar Italië en vervolgens in de bus naar België. Op 12/07/2010 vroeg u samen met uw vrouw N.(...) V.(...) (O.V. 6.655.106) asiel aan in België. U bent in het bezit van uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, jullie huwelijksakte, en een geboorteakte. In september 2010 vroeg uw schoonbroer D.(...) V.(...) (O.V. 6.688.623) samen met uw schoonzus N.(...) V.(...) (O.V. 6.688.624) en schoonmoeder N.(...) R.(...) (O.V. 6.688.619) eveneens in België asiel aan omwille van redenen die geen verband houden met uw problemen. Sinds u Georgië heeft verlaten zou uw broer problemen ondervinden (o.a. vergiftiging van de veestapel, aanrijding) omwille van u.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8) dat u enerzijds de staatsveiligheid vreest omdat u niet wilde getuigen in een rechtszaak tegen een maffiabaas, en anderzijds de maffia vreest indien u zou moeten getuigen tegen hun baas.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u van deze twee vervolgingsgronden helemaal geen melding maakte in de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2). Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 9) dat u toen maar een kort gehoor had bij de Dienst Vreemdenlingenzaken en dat men u zei dat ze het recht niet hadden om u te verhoren. U werd erop gewezen dat men bij het invullen van deze vragenlijst expliciet vraagt wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst waarna u dient kort aan te geven welke feiten op deze vrees wijzen. Bij verdere confrontatie kon u geen verklaring geven. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de rechtstreekse aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de vrees voor de staatsveiligheid omdat u niet wilde getuigen in een rechtszaak tegen een maffiabaas en uw vrees voor de maffia moest u effectief getuigen. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan u de noodzaak werd medegedeeld dat u de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden evenals de risico's die u loopt indien deze raadgeving niet wordt opgevolgd. De vaststelling dat u de voor het Commissariaat-generaal concrete redenen waarom u uw land heeft ontvlucht niet vermeldde in deze vragenlijst, ondermijnt dan ook op manifieste wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Meer nog, in de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldde u enkel dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u onder druk werd gezet door de staatsveiligheid om documenten bij uw oom in Zuid-Ossetië te gaan stelen. Toen u dit weigerde te doen werd u o.a. in juni 2010 door een gemaskerde man geslagen met een stuk parket tegen uw hielen. U meldt in uw vragenlijst dat indien u deze opdracht van de staatsveiligheid zou vervullen dit betekende dat u uw leven in gevaar zou brengen door naar Ossetië te gaan. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u eveneens dat u problemen kende met de staatsveiligheid toen u weigerde documenten te stelen bij uw oom, maar u verklaart ook (CGVS p. 7)

dat toen u aan de staatsveiligheid zei deze opdracht niet te zullen uitvoeren deze zich akkoord verklaarden en u een nieuwe opdracht gaven, met name diende u voor hen te infiltreren bij een maffiabaas. Uit deze verklaringen blijkt dat dit de opdracht was van de staatsveiligheid die tot gevolg had dat u problemen kende die u er tot dwongen uw land van herkomst te verlaten. Zo stelt u (CGVS p. 7-8) dat toen u weigerde te getuigen tegen de maffiabaas u o.a. in juni 2010 geslagen werd met een stuk parket tegen uw hielen. Het is overduidelijk dat u twee verschillende versies verteld wat betreft de problemen die u kende met de staatsveiligheid waardoor u Georgië diende te ontvluchten. Deze vaststelling ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze uw geloofwaardigheid.

Ook werd u erop gewezen (CGVS p. 9) dat u al uw problemen met de staatsveiligheid situeert in de eerste helft van het jaar 2009 waarna u stelt in juli 2009 uw land te hebben verlaten. Gevraagd waarom u pas asiel aanvraag in juli 2010 verklaart u aanvankelijk enkel dat deze gegevens correct zijn. Nogmaals gevraagd of u in juli 2010 Georgië heeft verlaten verklaart u dat dit juist is. Toen u wederom gevraagd werd of al uw problemen zich afspeelden in 2009, beaamt u dit en stelt u dat uw problemen plaatsvonden in 2009 én 2010. Bij verdere confrontatie wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat alle omschreven problemen een jaar later gebeurden dan dat u aanvankelijk verklaard had (i.e. 2010). Deze vaststellingen maken dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en dragen aldus evenmin bij tot de geloofwaardigheid ervan.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde identiteitskaart en deze van uw vrouw, jullie huwelijksakte, en een geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat er in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw N.(...) V.(...) (O.V. 6.655.106) als in deze van uw schoonfamilie - uw schoonbroer D.(...) V.(...) (O.V. 6.688.623), uw schoonzus N.(...) V.(...) (O.V. 6.688.624) en uw schoonmoeder N.(...) R.(...) (O.V. 6.688.619) - eveneens een negatieve beslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger. Op 06/07/2010 heeft u samen met uw man Z.(...) P.(...) (O.V. 6.655.106) uw land van herkomst verlaten. Op 12/07/2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

“(...)”

B. Motivering

U werd uitgenodigd door het Commissariaat-generaal op 15/12/2011. U kon zich toen niet aanbieden wegens medische redenen (zie medisch attest dd. 09/12/2011). Uit uw verklaringen (zie vragenlijst CGVS dd. 16/07/2010 en schriftelijke verklaringen dd. 22/12/2011) blijkt dat u zich baseert op het asielrelaas van uw man Z.(...) P.(...) (O.V. 6.655.106). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus acht het Commissariaat-generaal het niet langer noodzakelijk dat u zou worden gehoord in het kader van uw asielaanvraag. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Voor zover het beroep wordt ingediend door de derde verzoekende partij, stelt de Raad ambtshalve de niet-ontvankelijkheid van het beroep vast wegens het ontbreken van de vereiste procesbekwaamheid.

2.2. De derde verzoekende partij is geboren op 21 juli 2009 (stuk 12, bijlage 26 tweede verzoekende partij). De Georgische wetgeving legt de meerderjarigheid op 18 jaar (artikel 12.2 van het Georgische Burgerlijk Wetboek). Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader en/of zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op deze algemene regel wordt een uitzondering aanvaard wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Gelet op haar jonge leeftijd (3 jaar oud) beschikt de derde verzoekende partij echter niet over voldoende onderscheidingsvermogen om op zelfstandige wijze een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar ouder(s). Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter dient te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is bij gebrek aan de vereiste procesbekwaamheid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had verklaard dat hij de staatsveiligheid en de maffia vreest omwille van zijn weigering om tegen de maffia te getuigen, stellen verzoekers dat het inderdaad correct is dat hij deze problemen niet onmiddellijk heeft vermeld omdat hij veel te bevreesd was om direct de volledige waarheid te vertellen. Eerste verzoeker wijst erop dat hij zeer ernstige problemen heeft gekend en ernstig getraumatiseerd was omdat hij zowel door de maffia als de staatsveiligheid werd gevisieerd. Hij benadrukt dat hij absoluut geen twee versies van zijn asielrelaas naar voor heeft gebracht, zoals wordt gesuggereerd in de bestreden beslissing, omdat hij in het begin problemen had gekend met de staatsveiligheid omwille van zijn weigering om documenten te stelen van zijn oom, maar dat de problemen die hem er uiteindelijk toe hebben aangezet zijn land te verlaten, veroorzaakt werden door zijn weigering om te getuigen tegen de maffiabaas. Volgens verzoekers heeft hij helemaal niet ontkend dat hij problemen had met de staatsveiligheid, maar heeft hij elementen van zijn asielrelaas die hij reeds vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verder vervolledigd. Het moet volgens verzoekers worden aanvaard dat het soms psychologisch onmogelijk is voor een asielzoeker om alle elementen vanaf het eerste gehoor naar voren te brengen. Er dient dan ook niet hetzelfde gewicht te worden toegekend aan latere aanvullingen dan aan tegenstrijdigheden of incoherenties. Eerste verzoeker wijst er verder op dat hij bij het gehoor nog zodanig onder de indruk was van de vervolgingen dat hij niet onmiddellijk voldoende vertrouwen kon opbrengen om alles te vertellen. Bovendien stelt eerste verzoeker dat hem werd gezegd dat hij op het Commissariaat-generaal een gedetailleerd interview zou hebben zodat hij de indruk kreeg dat het niet verplicht was om alles te vertellen tijdens het eerste gehoor. Verzoekers vragen zich af waarom geen onderzoek gebeurd is naar de door hem aangehaalde objectieve elementen om zijn geloofwaardigheid na te gaan. Tenslotte stellen verzoekers dat ze inspanningen zullen leveren om bijkomende informatie en bewijsstukken te verkrijgen en deze voor te leggen aan de Raad.

Met betrekking tot de vergissing omtrent het jaartal waarin de problemen met de staatsveiligheid werden gesitueerd, merken verzoekers op dat dit een loutere vergissing is en geen fundamentele incoherentie en dat hier ten onrechte uit wordt afgeleid dat hun verhaal weinig doorleefd zou zijn. Volgens verzoekers werd de essentie van de problemen wel op coherente wijze naar voor gebracht en is de vergissing over het jaartal niet voldoende om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken waardoor zij wel degelijk in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling.

3.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om

verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen in hoofde van eerste verzoeker waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Er wordt in de beslissingen gewezen op het feit dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de vervolgingsgronden die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal naar voor bracht, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt. Zo verklaarde eerste verzoeker aanvankelijk dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten na zijn weigering om documenten bij zijn oom te onvreemden terwijl hij later verklaarde dat zijn problemen voortvloeiden uit zijn weigering om tegen een maffiabaas te getuigen na een infiltratie-opdracht die hij als alternatief voor het weigeren van de opdracht bij zijn oom had uitgevoerd. Bovendien situeerde eerste verzoeker zijn problemen met de staatsveiligheid in 2009 en verklaarde hij dat hij in dat jaar zijn land van herkomst verliet waarna eerste verzoeker zijn verklaringen aanpaste en deze feiten een jaar later situeerde. De verklaringen van verzoeker komen bijgevolg weinig doorleefd over wat de geloofwaardigheid niet ten goede komt.

3.5. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). De vrees van eerste verzoeker om de volledige waarheid te vertellen en het trauma waardoor het voor hem psychologisch onmogelijk was om meteen het volledige verhaal te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden bijgetreden. Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd immers kort teruggekoppeld of hij opmerkingen had over zijn eerdere passage bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 15 december 2011, p. 1). De Raad merkt op dat verzoeker geen melding maakte van psychologische remmingen bij de weergave van zijn asielrelaas. Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat zij hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter zouden hebben aangevuld. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker initieel bij het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij uit Georgië vertrok nadat hij het voorstel van de staatsveiligheid had geweigerd om een schema te bezorgen van de militaire dienst in Tskhinvalli (stuk 10B, vragenlijst DVZ 16 juli 2010, p. 2), terwijl hij op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde dat de mannen van de staatsveiligheid hem na voormelde weigering een ander voorstel deden, namelijk het verzamelen van bewijsmateriaal tegen een maffiabaas, waarna eerste verzoeker onder druk werd gezet om te getuigen tegen die maffiabaas en tevens angst had voor represailles vanwege de maffiabaas en dat deze laatste ontwikkeling de aanleiding was om zijn land te verlaten (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 15 december 2011, p. 8). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker een andere aanleiding voor zijn vertrek opgaf bij het gehoor bij het Commissariaat-generaal dan bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het schetsen van een andere rechtstreekse vluchtaanleiding kan bezwaarlijk als een aanvulling van het asielrelaas worden beschouwd. Waar eerste verzoeker opmerkt dat hij de indruk kreeg dat hij niet verplicht was om alles te vertellen tijdens zijn eerste gehoor, wijst de Raad erop dat hij er uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij weliswaar in het kort, doch nauwkeurig de feiten diende weer te geven (stuk 10B, vragenlijst DVZ 16 juli 2010, p. 1). De Raad stipt ook aan dat er geen enkel objectief gegeven betreffende de ingeroepen vervolgingsfeiten voorhanden is, aangezien de neergelegde documenten enkel de identiteit en de burgerlijke staat van verzoekers betreffen (stuk 13, documenten), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal verder onderzoek zou moeten doen om de geloofwaardigheid van verzoeker na te gaan.

3.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker meermaals bevestigde dat zijn problemen met de staatsveiligheid zich in de loop van het jaar 2009 zouden hebben voorgedaan (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 15 december 2011, p. 7), waarbij hij dit later moest corrigeren en verklaren dat alles wat hij vertelde een jaar later was gebeurd (Ibid., p. 9). Eerste verzoeker tracht deze foute weergave aan een loutere vergissing toe te schrijven. De Raad stelt echter vast dat bezwaarlijk kan worden aanvaard dat eerste verzoeker, die verklaarde onmiddellijk na zijn problemen te zijn vertrokken (Ibid., p. 9), deze problemen verkeerdelijk in 2009 situeert, en zich bijgevolg vergist zou hebben over het tijdsverloop tussen de voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn vlucht. Aangezien alles zich hoogstens drie jaar geleden zou hebben voorgedaan, mag van verzoekers worden verwacht dat zij deze vrij recente gebeurtenissen op een correcte wijze in de tijd kunnen situeren. Mede op basis van de foutieve situering in de tijd, die overigens niet het enige motief vormt van de bestreden beslissingen, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat het asielrelaas weinig doorleefd overkwam. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN